

Något om Koranens första uppenbarelse

Något om Koranens första uppenbarelse och Muhammeds karaktär.
Ur introduktionen till Mohammed Marmaduke Pickthalls engelska tolkning
av Koranen i översättning av Abd al-Wâhid Yahya

...De som bodde i staden Mecka ansåg att de härstammade från Abraham – Frid vare över honom – och traditionen gjorde gällande att deras ”tempel”, Ka’ba, byggts av Abraham – Frid vare över honom – för dyrkan av den Ende Guden. Det kallades fortfarande [under Muhammeds tid, övers anm.] för Guds hus, men de huvudsakliga föremålen för dyrkan där var istället en rad avgudar [av vilka de främsta] kallades för Allahs döttrar och medlare.

De fåtal som kände avsmak inför denna avgudadyrkan, som pågått i århundraden, och längtade efter Abrahams – Frid vare över honom – religion sökte efter det som han lärt ut. Sådana sanningssökare kallades Hunafa (sing. Hanif), ett ord som ursprungligen betydde ”de som vänder sig bort”, d v s de som vänder sig bort från avgudadyrkan, men har kommit att få betydelsen ”ärlig” eller ”av naturen ärlig” då sådana personer höll den sanna vägen för den rätta. Dessa Hunifa utgjorde ingen specifik kommunitet [eller organiserad grupp]. De var sin tids agnostiker, var och en sökte sanningen med sitt inre medvetandes ljus som färdmedel. Muhammed – må Guds frid och välsignelser vara över honom – Abdullahs son blev en av dem.

En månad om året hade han för vana att dra sig tillsammans med sin familj tillbaka till en grotta i öknen för meditation. Platsen var Hira, ett berg inte långt från Mecka och den månad han valde att dra sig undan på var månaden Ramadân. Det var där, en natt mot slutet av hans tysta månad som den första uppenbarelsen kom till honom då han var fyrtio år gammal. Han befann sig i ett meditativt tillstånd då han hörde en röst som sade:

”Läs!”.

”Jag kan inte läsa”, svarade han.

Rösten sade igen ”Läs!”.

”Jag kan inte läsa”, svarade han igen.

En tredje gång sade rösten, nu mer skrämmande och beordrande: ”Läs!”

Och Muhammed – må Guds frid och välsignelser vara över honom – sade nu: ”Vad skall jag läsa?”.

Rösten svarade då:

Läs i din Herres namn, Han som har skapat – skapat människan av en grodd som växer fast! Läs! Din Herre är den Störste av de frikostiga, som har lärt pennans bruk, lärt människan vad hon inte visste! [Koranen, al-'Alaq 96:1-5]

Då han vaknade fanns orden kvar ”såsom vore de skrivna direkt på hans hjärta”. Han gick ut på bergets sida och hörde där samma skrämmande röst som sade: ”Oh Muhammed! Du är Guds budbärare och jag är Gabriel!”. Han lyfte då sin blick och såg ängeln i formen av en man, i himlen ovanför horisonten. Och återigen sade rösten: ”Oh Muhammed! Du är Guds budbärare och jag är Gabriel!” Muhammed – må Guds frid och välsignelser vara över honom – stod tyst och still och vände bort sin blick från den ljusstarka synen, men varthelst han vände blicken fans ängeln där framför honom.

Han stod kvar på det viset en lång stund tills ängeln försvann och då återvände han, djupt bekymrad, till sin hustru Khadidja – Må Gud vara nöjd med henne. Hon gjorde sitt bästa för att trösta och lugna honom. Hon sade att så som hans sätt att vara skulle Gud inte låta någon skadlig ande komma till honom och att det var hennes hopp att han skulle bli Profeten för deras folk.

Då de återvände till Mecka tog hon honom med till sin kusin Warraqa ibn Nawfal, en mycket gammal man som var insatt i judarnas och de kristnas skrifter, som intygade för honom sin övertygelse att den himmelske budbärare som för längesedan kommit till Moses - ﷺ - hade nu också kommit till Muhammed – må Guds frid och välsignelser vara över honom.

För att förstå orsaken till Muhammeds – må Guds frid och välsignelser vara över honom – oro och bekymmer efter visionen på berget Hira måste man komma ihåg att Hunafa, vilka Muhammed – må Guds frid och välsignelser vara över honom – hade tillhört, sökte den sanna religionen i det naturliga

och såg med misstro på de andliga mellanhänder vilka , magiker och spåmän, och till och med poeter på den tiden skröt om att de hade (se dock Koranen 81:22-25). Därtill var han en ödmjuk och hängivet intelligent man, en älskare av lugn och avskildhet, och blotta tanken på att ur hela mänskligheten vara utvald att, ensam, möta hela mänskligheten, med ett sådant budskap var till en början skrämmande för honom. Ett erkännande av det Gudomliga i det budskap han hade fått omfattade ett omvälvande av hela hans mentala utsyn, vilket var tillräckligt störande för ett känsligt och ärligt sinne. Det krävde också ett försakande av hans tillbakadragna och tysta levnadssätt.

De tidiga biograferna berättar att Khadidja (Må Gud vara nöjd med henne) satte anden som kom till dem på prov och fann den vara god, och hur Muhammed (Må Guds frid och välsignelser vara över honom), med uppenbarelsen kontinuitet och den övertygelse den gav till slut accepterade den fantastiska uppgift som givits åt honom, och hur han fylldes med den entusiasm och den lydnad som berättigar den stoltaste av titlar: "Guds tjänare".